

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

28. Et dare animam suam redemptionem pro multis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

rum curam habeatis, & quidē parati animas vestras ponere pro ouibus vestris, vt Ioan. 10. plenius Christus docet. Hic est totius doctrine Christi hoc loco sensus germanus & proprius, quem impius Calvinus voluit inuertere, vt legitimam in Ecclesiæ Prælati authoritatē, ad quam adhuc Geneuæ pertingere non potuit, penitus conuelleret. Nam & ideo postea Beza eandem authoritatem hoc loco tuetur, quia iam Geneuæ dominari Calvinus cœpit, ipsēque Beza ad dominium illud aspirabat, quod & post Calvinum consequutus est.

28. *Et dare animam suam redemptionem pro multis.*

CALVINVS hoc loco temperare sibi nō potuit, quin documēto huic saluberrimo aliqua veneni inspergeret. Sic enim scribit. *Aptè sciteq; vis & fructus mortis Christi exprimitur, dum vitam suam pretium nostræ redemptionis esse affirmat. Vnde sequitur, nobis gratuita esse reconciliationem cum Deo: cuius non alibi quàm in morte Christi pretium reperitur. Itaque hac vna voce auertitur quidquid de putidis suis satisfactionibus garriant Papistæ. Hæc ille putido admodum argumento vsus, & ridiculè garruens, nec Papistas sed totam Antiquitatem scurriliter perstringens. Putidum & insulsum argumentum est. Vna Christi mors præcium est reconciliationis nostræ gratuita cum Deo. Ergo omnes satisfactiones, quas Catholici docent, putidæ sunt, & hac vna voce refelluntur. Satisfactiones enim quas post totam Antiquitatem Catholici hodie docent, nec reconciliationis nostræ cum Deo pretium aliquod esse docentur, nec eiusdē causæ omnino vllæ ponuntur. Satisfactio enim eorum est qui iam Deo reconciliati per Christum sunt,*
non

Satisfactiones nostræ Redemptioni per Christum non præiudicant.

non autem vt Deo reconciliemur adhibetur. Homo impius Deo reconciliatur & iustificatur, seu ex impio iustus fit, per gratuitam remissionem peccatorū precio sanguinis Christi illi cōcessā. Vt hęc peccatorum remissio obtineatur, alia sanē ex parte hominis iustificādi requiruntur, fides imprimis, amor Dei, spes vniuersae, dolor de praeiudicijs, emēdationis propositū, & huiusmodi: quae omnia nec pretium nec causa, sed dispositio tantum necessaria sunt ad remissionem peccatorum gratuitam consequendam. At verō satisfactio quae relapsis propria est, homini iam reconciliato imponitur, non vt peccatorum remissionem consequatur, quam iam habet, eamque gratuitā beneficio mortis Christi; sed vt peccatorum pœnē temporales subeantur. Qui reconciliatur Deo, à pœna peccatorum aeterna liberatur, regnūque caelestis heres constituitur: cuius tamen possessionem prius adire non potest, nisi iusticię Dei, quę pœnas temporales exposcit, satisfiat. Quod totum multis Scripturæ exemplis Catholici luculenter probant, nosque ex parte attigimus in Prompt. Catholico. Ridiculē igitur garrit Calvinus, qui satisfactiones quas Catholici docent, per gratuitam reconciliationem refutari affirmat, quum ad illam reconciliationem nihil prorsus illae pertineant, sed eam iam factam & completam ex alio capite consequantur. Papistarū verō nomine totam Antiquitatem scurriliter perstringit, quorū sententia de Satisfactione, vna pœnitentię salutaris parte, tam clara & copiosa est, vt Calvinus eam negare non audeat, contemnere tamē nō sit veritus. Sic enim scribit. *Parū me mouent quae in veterū scriptis de Satisfactione passim occurrunt. Video quidē eorū nonnullos, dicam simpliciter, omnes ferē quorū libri extant, aut hac in parte lapsos*

In die
Anima-
rum.

Caluini
ridicula
cauilla-
tio.

Papistarū
nomine
totam
Antiqui-
tatem
fuggillat
Calvinus

fos esse, aut nimis asperè ac durè loquutos. Hæc ille lib. 3. cap. 4. num. 38. Institut. Non igitur de satisfactio- nibus garrunt Papistæ, sed tota garrit Antiquitas, nisi & veteres omnes Papistas esse velit: quod li- benter amplectimur, quia & verum est.

IN MATTHÆI CAP. 21.

5. Dicite filie Sion: Ecce Rex tuus venit tibi mansuetus, sedens super asinam & pullum filium subiugalis.

Christi
introitus
in die Pal-
marum.

HIC Christi in Hierosolymam ingressus toti reliquæ eius vitæ inusitatus, ab om- nibus 4. Evangelistis commemoratus, & à Propheta Zacharia specialiter prædictus, ali- quam explicationem magis accuratam merito de- siderat. Causæ eius variæ fuerunt. Primùm, vt spe- cimen quoddam regni sui daret, etiã circa huius mundi honores. Tametsi enim aino insidens & à pauperulis comitatus, *ridiculâ pompam*, vt impius Calvinus eam vocat, præbuisse videatur; tamen ipsa inequitatio insolita, animal cui infedit, & via ipsa instrata, ramorû gestatio, totius populi fau- lta acclamatio, eorum qui in ciuitate erant occur- sus frequens, diuinæ voces acclamantis populi, principum populi turbatio, magnificum & rega- le aliquid præferbant. Altera causa erat exilti- mationis, quam de illo plerique habebant quod verus Melsias esset, publica testificatio. Dicebat enim populus: *Hic est Iesus Propheta à Nazareth Ga- lilææ. Et omnis turba laudabat Deum voce magna super om- nibus quas viderat virtutibus. Tunc quoque testimonium perhibebat ei (id est, magnificè eum prædicabat) tur- ba que erat cum eo, quando Lazarû vocauit de monumento, & suscitauit eum à mortuis.* Tertia causa esse potest,

Ioan. 12.